

Հովհաննես Հովհաննիսյան

Քանի՛, քանի՛ կամեցել եմ . . .

Քանի՛, քանի՛ կամեցել եմ
Հանգիստ գտնել կյանքիս մեջ,
Եվ միշտ սիրտըս բորբոքել եմ
Երագներով ես անվերջ:

Ինձ աշխարհը չի կամի տալ
Անդորրությունն իմ խնդրած,
Դատարկ հուսով չուզե մընալ
Սիրտըս մաշված, խորտակված:

Եվ չեմ խնդրում անկարելին—
Մի սիրտ, մի սիրտ ըզգայուն,
Որ և սիրվեր, և սիրողին
Բերեր սիրո վառ գարուն . . .